

Bil je večji od vsega
Večji od svoje veličine

Kdaj pa kdaj tema
Mu topa je tema obupana
Od obupa tu pa tam zablislila
Mislil bi si človek zvezde

Bil nekoč je neki zeh
Dolgočasen kot vsak zeh
In še kot kaže traja

Prevedel Ciril Zlobec

Miodrag
Pavlović
(1920)

**Knjiga
o
zakramentu**

Sedim na stranišču
in berem knjigo o zakramentu.
Medtem ko se umikam vase,
se mi skrivnosti približujejo,
in samota. Od vsepovsod šumi voda.
Na ploščicah rosa.

Čistoča je vse na svetu,
 in vice se začno na toaleti.
 Kdo je pravzaprav močnejši:
 demon, ki nas maže,
 ali bog, ki nas umiva?

Vzvišeno je že pod tušem
 in ob bleščečih ploščicah
 poslušati zbor vodovoda,
 ki novo muziko prepeva.

Kaj pomeni ta nerazumni stvor,
 ali je krščen ali ne?

Ne vem, ni v meni vednosti,
 Hosana tistemu, ki se ne brani skrivnosti
 to pa je voda!

Sploh vse mora biti belo in trezno,
 jaz sem za neko obhajilo brez vina,
 in za lahkoto, za telo brez lakote.
 Berem zadnje vrstice knjige o zakramentu
 tik pred kopanjem.

DUHOVI Na mah so vsi obstali,
 ribiči, kmetje, ladje:
 na nebu ples nagih žensk,
 na trgu ples plamenov;
 duh je potreben zemlji,
 nebu — ta telesa človeških hčera;
 dvoje nevidnih vojska gre.

Dolgi lasje na plamenu se žgejo,
 v zgornjem skladu je presežek svetlobe:
 levi se prebujajo,
 jelene plaši vonj dima,
 na zemlji se suši drob
 od številnih vrlin.

Samo ustnice se premikajo:
 zgoraj je igra strastne ljubezni
 pod zavetjem blaženosti,
 spodaj popotniki v vsakem mestu
 in v vseh jezikih
 delijo koščke vsakdanjega kruha.

Ljudstvo se zateka pod hladna stebrišča.
 Na nebu plamtijo ženske,
 po zemlji pustoši ogenj duha;
 vžigalna vrvica je prižgana z obeh strani.
 Ko se ognja srečata, kaj bo ostalo?

*

Zid nekdanjega svetišča
 poka
 nekaj črnega
 se lomi in pada
 na dosegu tal
 spremeni smer
 in zleti da bi se vrnilo

kak kamen
 ima prednost
 da se v ptico spreobrne

*

Zemlja je z vsakim dnem
 širša
 težja
 vzdiguje se nam do popka
 nižji smo
 od svojih kolen
 le duša je mlajša
 in se utrjuje
 da bi svetila

ko vidi sonce
 pravi
 saj to je tatvina!

*

Jem iz krožnika
 kakor drugi
 pristavljam prazen krožnik
 ob strani
 gledam kaj vse je

na praznem krožniku
 zanemarjam tistega
 ki je zvrhan hrane
 golob se mi približa
 s terase
 skupaj jeva
 s praznega in polnega
 zlagoma

Prevedel Venó Taufer

Pesmi

Branko
 Miljković
 (1934—1961)

ZAVRAČANJE SUMA

Težke sence nekega sveta so padle
 suženj naporne strmine in zlih novic
 pozno je za sum o tistem kar v zavesti nam živi
 vse življenje besede so nas goljufale.

Neuspešna ljubezen očesa in slepila ki plane
 v kak me kraj veliko resničnejši naséli
 kjer beseda veljavo usode ima in podzavesti
 kjer sence veličastne so a stvari majhne.

Ko slep bom vodijo pojavi kamor njih poti držijo?
 Otroci dolžni zrasti se naj rodijo
 za smisel skrivnosti ki v Prividu sanja